

הסוד השמור ביותר של משמרת ישראל מתגלה לראשונה - רוצח מצדה נתפס!

אחד הסודות הכמוסים של המדינה היה שמור השבוע בבית הסוהר של משרת ישראל. לפי מקור משטרתי גבוה, היה כולו שם אחד משני הנברים שרצחו לפני חודשים את מטיילי מצדה שוע אטינגר ויצחק

הנרצחת שוע אטינגר ביום טיול קורס קצינות חיל לפני כשנה. על כובעה סמל חיל האספקה על רקע ה"פרודקטור" הלבן, תג חניכי קורס הקצינים.

ליפשיץ (העולם הזה 1127). לפי אותו מקור, נפתרה בהצלחה תעלומת הרצח המוזר בי יותר של השנים האחרונות. רצח השניים עורר בשעתו גל של גי חושים בלשיים. הגירסות הראשונות נולדו עוד בערב הרצח, לקול שריקות חדות של מכשירי-האלחוט, ליד אכסניית המצדה. 14 בוגרי צה"ל, שליו את מסע-הפסח של טיול תנועת נוער לנוער, ניסו להרגיע את ידעו הצעירים שבפיקוחם. הצעירים לא ידעו עדיין על דבר הרצח, אולם הם הרגישו כי קרה משהו משונה. השתיקה הממושכת של מכשירי האלחוט המשטרתי בבאר-שבע הרגיזה את הבוגרים ההמומים. בניגוד לחניכיהם, ידעו כבר כי שוע (20) ואיציק נהרגו. אותם ענינה כבר השאלה: מי רצח אותם? ליד המכשיר הצורמני נולדה הגירסה הראשונה, והוקרי המשטרה שהגיעו למקום הרצח למחרת ב-בוקר, חשבו ברצינות על גירסה זו. במבט ראשון אף נראתה כטבעית והפשוטה בין האפשרויות השונות — ואפשרויות הועלו למכביר. כולן התבססו על עובדה אחת, אחרונה בחיי השניים: הם עזבו את כיתת ההבטחה האחרית של המסע, התעכבו על אחת מתלוליות הדרך, במרד המערבי של ההר. גופותיהם נשארו שם עד בוא קציני המשטרה.

קבעו בעלי הגירסה הראשונה: שוע ו-איציק נרצחו על ידי מסתננים שהתחבאו באחד הכוכים הרבים ש-בסביבה, ניצלו את פיגור המשטרה להגיע למקום ואת החשיכה כדי להסתלק.

במבט שני, נראתה גירסה זו בלתי-הגיונית. כי בחקופת פסח נמצאו במקום אלפי מטיילים. יקשה להניח כי יבחרו לעבור את הגבול דווקא במועד מסוכן זה. גם סיכויי המסתננים להימלט בתנאים אלה היו מ-עטים. אף שעת הרצח לא התאימה לשיטות ההסתננות, שהן תמיד שיטות של פעולה לילית: שוע ויצחק נהרגו בין שלושי-עשרים לשלוש-ארבעים אחר הצהריים. ל-מסתננים לא היה כל בטחון שהמשטרה תגיע למקום רק כעבור 12 שעות, תאפשר להם להתחמק מן המקום בעזרת החשיכה.

★ ★ ★

הבר קנאי או כדור תנועה?

חוקרים ניסו לברר אפשרות אחרת, פחות סימפטית: שני המטיילים נרצחו על ידי חברה של שוע שנמצא בקבוצת המאסף, ואשר היה האחרון שראה אותם חיים. היה זה חשש סביר. כי השניים ביקשו ממנו במפורש להשאירם לבדם, לחזור ל-כיתת-ההבטחה. התנהגותו של החבר חיוקה סברה זו: הוא סירב לעלות עם המשטרה למקום הרצח, נמנע מלשוחח עם עתונאים. אולם גם אפשרות זו הוטרה מעל הפרק. כי השניים שרדו, וקשה היה להניח שחברה של שוע הספיקה להחביא את הפציהם, לתורר במהירות רבה כליכך לכיתת-ההבטחה.

מכלל האפשרויות לא הוצאה גם גירסה שלישית: השניים נהרגו מכדורים תועים של בוגרי המסע העצבניים, שירו ללא הב-חנה באוויר, כדי להזעיק את הזוג הנעדר. אחד מן הכדורים התועים, לפי סברה זו, פילח את חזהו של יצחק, עבר אחר-כך את גבה של שוע. גירסה זו נראתה נכונה לרבים. אולם גם היא הוכחה כחסרת-שחר: כי איציק ושוע נורו מטחח קרוב, לא מ-המוחק בו נעצרו חברי נוער לנוער.

★ ★ ★

העין שהתאכך סביב התעלומה הו-סיף

המשטרה נשארה עומדת, איפוא, בפני מבוי סתום. היא גבתה את העדויות, המ-שיכה לחפש אחר הרוצח — חיפוש ש-נראה לרבים כחסרת-תועלת. תעלומת הרצח נשארה סתומה. במשך החודשים הראשונים אחרי הרצח אף גבתה המשטרה כמה עדויות נוספות, מבלי להתקרב לגילוי עקבות הרוצחים. אחת הסברות שנחקרו היתה, שאיציק נרצח על ידי כמה מחבריו בצבא, שהיו בסביבה עם טיולי תנועות-נוער אחרות. הסיבה ה-ס-בירה, כביכול: יחסים מתוחים עם חבריו לצבא, בעקבות מותו של אחד החיילים. המשטרה לא קיבלה את הגירסה החדשה, העדיפה לרכז את חקירותיה בכיוון אחר לגמרי, שנגע בשני חשודים. ואכן, אחרי חק-רה ממושכת נתגלתה זהותם. היו אלה שני גברים שנמצאו בשטח ללא סיבה סבירה, כי-אשר נתקלו באקראי ב-65 מטיילי נוער ל-נוער.

★ ★ ★

הרגעים האחרונים

מציירת תמונה זרמתית רחוקה-מתח-כזו של אותן שעות. שני הרוצחים הסתתרו בחיפזון באחד הכוכים, המתינו ב-חוסר-סבלנות שהמטיילים יסתלקו מן ה-מקום. אך המטיילים לא מיהרו. הם חנו חניה ממושכת, ורק כשעצבי הרוצחים כבר איימו להתמוטט קמו המטיילים והחלו צועדים ללאה בנתיב מסעם. אך לא כל המטיילים עזבו את המקום. שוע ויצחק נשארו מאחור — וזוהי הרצו-

הנרצח

תמונתו האחרונה של יצחק ליפשיץ, שצולמה על המצדה לפני הרצח. הוא נראה מרכיב על כתפיו את חברו וידידו הטוב עמרם לוטטינג.

את גורלם. קשה עדיין לשחזר מה בדיוק קרה באותם רגעים: אם הזוג הבחין ב-רוצחים או לא; אם ניסה להימלט מפניהם או לא; מי גורה ראשון — שוע או איציק. מכל מקום, ברור כי שני המסתתרים, שכל מבוקשם היה להסתלק במהרה מן המקום בטרם תופיע עוד קבוצת מטיילים מבין האלפים שהתרוצצו אותו יום בשטח, החליטו לא להכות במחבואם עד שגם שוע ויצחק ייעלמו. בהיותם מזויזנים ונהגים מיתרון המארב וההפתעה, החליטו לחסל את ה-זוג הבלתי-יזירי.

הרוצחים המתינו כמה דקות, עד ששדרת-המסע התרחקה מן המקום. הם ידעו כי ממר-חק של מאה מטרים אי-אפשרי, בשטח המשו-ר, לשמוע קול יריה. ואז רצחו את שוע ויצחק בדם קר. הדרך לבריחה היתה עתה פתוחה.

לפני זמן קצר נעצר אחד מהם על ידי ה-משטרה. הקצינים חיכו רק ללכידת הרוצח השני, כדי להודיע ברבים על פתרונו המוש-לם של רצח מצדה.

כב מאוהדים, ממתנגדים מאורגנים (בעיקר אנשי חרות) ומסקרנים. תמיר: "לכן מתוך רגש אחריות כלפי ה-ציבור, החלטנו להשתתף בבחירות...". מחיאות כפיים טעורות וממושכות. תמיר: "... אולם לא בבחירות אלה, אלא בבחירות בעוד ארבע שנים...". (בחיאות כפיים טעורות וממושכות). כך זכו שתי העמותות הנוגדות לאותן התשואות מידי אותם האנשים. עצת תמיר: להצביע נגד מפא"י, לא חשוב בעד מי. הקוצר: "בנין, מה יהיה עתיד ה-תנועה? על כך היו השבוע דעות שונות. דעתו של אליעזר ליבנה באונו עתונאים, מיד אחרי האסיפה: "בעוד שנתיים ייעלם בנין-גוריון. אז תהיה קואליציה מפא"י-חרות. העם יקום נגד שניהם ויעלה אותנו ל-שלטון!"

דעתו של הארץ: "עת שבתר שלא ללכת לבחירות, מסתכן המשטר החדש בסכנה של ניחון הדרגתי". דעתו של עסקן חרות: "כל מה שהם עשו, הם עשו בשבילנו. מי ששוכנע על-ידיהם, מוכרח עכשיו להצביע בעד בנין, כי הוא המסמל את המלחמה נגד מפא"י."